

ילדה חדשה / נ' יובל

ביום הראשון ללמודים קשה קצת להכיר את הילדים: לשרה צמחה צמה, וטובה גבהה. רבקה פתאום נראית אחרת, ורחל מרביבה משקפים במסגרת. לבתיה נעליים חגיגיות, והמחברות של כלן חדשות ונקיות. כמעט כלן מתרגשות לפגוש חברות מן השנה שעברה, וכמעט כל אחת מצאה בת זוג לשלחן. רק ילדה אחת עמדה לבדה. ילקוט חדש היה בגדה, עמדה מן הצד, פה לא פצתה, ואף אחת מהבנות לא הכירה אותה.

המורה נגשה אליה מיד ואמרה: "את הילדה החדשה?" "כן", ענתה הקטנה ולחשה: "עולה חדשה. איפה לשבת בבקשה?" "ומה שמך?" – "סופי". "לפי", אמרה המורה, "איך העברית שלך, את כבר מדברת?" – "לא כל-כך..." ענתה הילדה. "אין דבר", אמרה המורה, "תקבלי עזרה, שבי ליד תהילה. היא ילדה חביבה וגם תלמידה טובה. היא תעזור לך באהבה".

אבל תהילה היתה מאכזבת מאוד, היא רצתה לשבת ליד יוכבד, הרי הן חברות ותיקות! תהילה כמעט התחילה לבכות: לשבת ליד ילדה זרה שהיא בכלל אינה מכירה?! סופי הרגישה לא רצויה. עצוב להיות ילדה דחוייה! תהילה לא נחמדה! גם היא לא רצתה לשבת לידה! שתיהן מסתכלות זו בזו מאכזבות, ושתיהן ביחד רוצות לבכות. המורה אמרה: "באמת לא נאה. עכשו שבנה יחד, אחר-כך נראה!"

שתיהן מתנשבות ומפנות צד אל צד – אמנם ביחד, אבל לבד, וכל אחת חושבת בכסא: 'המורה טועה!' ולכל אחת אכפת מאד, היום הראשון כבר לא נחמד.

אחרי התפלה, קריאת השמות ודברי הברכה, כל התלמידות פותחות מחברות ושער למחברת מצירות, כי אם השער מסביר פנים, נעים להמשיך ולכתב בפנים. תהילה מציינת בשער שלה ילדה קטנה בשמלה כחלה, מחזיקה בגדה בלון ענק. היא רצתה לצבע אותו בסגל, אך הצבע חסר. בזוית העין תהילה רואה איך סופי צובעת, פלה שקועה, משרטטת יפה על השער

שְׁלֵחַ מִסְגֵּרַת גְּדוּלָה, רְחֹבָה וְסִגְלָה. תְּהִילָה מִתְּלַבֵּטֶת וְחוֹשֶׁבֶת: 'הֵאֵם לְבַקֵּשׁ
מִמֶּנָּה צָבַע סָגֵל בְּהִשְׁאֵלָה? קִדְּם לָכוֹ הִתְיַחֵסְתִּי אֵלֶיךָ בְּאִיבָה – לֹא נָעִים לְבַקֵּשׁ
טוֹבָה. וּבְכֹלל, מִה"הִיא", מִה"זָרָה", אֵינְנִי צָרִיכָה שׁוֹם טוֹבוֹת וְעֲזָרָה. אֲנִי לֹא
אֲגִיד לָהּ שׁוֹם מְלָה, שֶׁהִיא לֹא תִחַשֵׁב שֶׁאֲנִי מִתְחִילָה! ... אֵךְ צָבַע סָגֵל יִהְיֶה פֶה
מִתְאַיִם... לָמָּה בְּכֹלל חֲסָרִים לִי צָבָעִים? אוֹלַי אֲבַקֵּשׁ בְּכֹל זֹאת? כֵּן אוֹ לֹא?
סוֹפֵי הִרְגִישָׁה, שֶׁתְּהִילָה לֹא סִימָה לְצִיר אֶת הַשַּׁעַר שֶׁלָּהּ בַּמְחֻבְּרָת, וְהִיא
מִסְתַּכֶּלֶת לְצַד שֶׁל סוֹפֵי וְלִקְלָמָר שֶׁלָּהּ, וְרוֹאָה שֶׁאִין לָהּ הִרְבֵּה צָבָעִים. הִיָּה רָגַע
אֶחָד מְאֹד לֹא נָעִים (כְּשֶׁנִּפְגְּשׁוּ בְּעִינַיִם, אֲתָם יוֹדְעִים), וְסוֹפֵי אָמְרָה לָהּ: "קָחִי,
אֶת צָרִיכָה?" תְּהִילָה נִשְׁמָה לְרוֹחָה וְשִׁמְחָה. סוֹפֵי הִנִּיחָה אֶת הַקְּלָמָר בֵּינֵיהֶן,
בְּאֲמֻצָּע הַשְּׁלֶחָן, שִׁיְהִיָּה לְשִׁתִּיהֶן. זֹו הִיָּתָה הַתְּחִלָּה שֶׁל חֲבֵרוֹת גְּדוּלָה וְשִׁתוֹף
פְּעֵלָה בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנָה כְּלָהּ, כִּי מֵאוֹתוֹ רָגַע הֵן הִתְיַדְּדוּ וְיָחַד עָבְדוּ, שֶׁחֲקוּ
וְלָמְדוּ. הַחֲבֵרוֹת הִיָּתָה כֹּה טוֹבָה, שֶׁהֵן אָפְלוּ פְּטָפְטוּ בְּכַתָּה עַד שֶׁהַמּוֹרָה
כְּעָסָה: "לֹא יִתְכַּן! עוֹד אֲצַטְרֵךְ לְהַפְרִיד בֵּינֵיכֶן!"

30

35